

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 104.

Trettende Session.

42de Møde.

Tredagen den 20de Decemher. Kl. 1.

(Fortfat.)

Brock (forts.): Loven forekommer mig saaledes at indeholde betydelige Mangler, og vil man gjøre den Andvending, som jeg troer, jeg hørte forleden Aften, at det kun er smaa Forhold, paa hvilke vi her anvende Grundlovens Offentlighed og Mundtlighed, saa maa det erindres, at man jo dog tænker paa, at disse Politidomstole i Kjøbenhavn skulle afgive et Forbillede for den fremtidige Offentlighed og Mundtlighed i Landet, og derhos maa man ikke glemme, at netop Loven selv viser, at smaa Sager kunne voxe til at blive store Sager. Naar det nemlig viser sig efter Sagens Tilendbringelse, at Dommeren er uberettiget til at paakjende Sagen, fordi der er Tale om en større Straf, end han efter Loven er bemyndiget til at idømme, saa kan den Tiltalte jo ikke bestomindre anerkjende ham for berettiget til at ikjende ham en saadan høiere Straf. Det er altsaa ikke blotte Bagateller, hvorom der her handles; der er jo i Loven ikke Noget til Hinder for, at en høiere Straf kan ikjendes ham af EneDommeren, og det til Trods for, at der ingen Mulighed er for at faae dette Decret forandret igjennem Appel. Jeg anerkjender naturligtviis, at EneDommeren under en offentlig og mundtlig Forhandling bør kunne paakjende Smaasager, uden at der er Afgang til Appel, men jeg troer rigtig nok, at der ikke blot bør være Former til Garanti for den Tiltaltes Retssikring, men at der ogsaa bør være Garanti for disse For-

mers Efterlevelse i et Cassationstribunal, og jeg troer ogsaa, at der kunde være Et og Andet at sige om den Bemyndigelse til at idømme høiere Straffe, som Tiltalte selv skal kunne give Dommeren. Men — urigtigt troer jeg under alle Omstændigheder det vilde være at indlade sig paa et Lovudkast, der hverken giver garanterende Former eller Afgang til Appel eller Cassation.

Specielt med Hensyn til § 6 skal jeg tillade mig at bemærke, at det ikke klart fremgaaer, hvorledes der skal forholdes i Tilfælde af, at en Sag fra at være offentlig og mundtlig gaaer over til at skulle paakjendes af 3 Afsesforer. Der siges nemlig, at i dette Tilfælde bliver en Udskrift af den første Protokol at tilstille Retten's Justitiarius til videre Foranstaltning. Sagen omtales i § 6 som tilendbragt, og det i den Grad, at Dommeren nu kan see, hvilken Straf der bør ikjendes; men det er dog vist ikke Meningen, at de 3 Afsesforer altid strax ville have at paakjende Sagen. Sagen maa kunne blive Gjenstand for en yderligere Undersøgelse. Men hvorledes skal der da forholdes? Skal Sagen da af Justitiarius henvises til et af Criminellkamrene, eller skal den Afdeeling, der har begyndt Sagen, forfatte den? Jeg seer ikke, at Loven giver Svar paa dette Spørgsmaal. Med Hensyn til § 7 skal jeg tillade mig at bemærke, at det forekommer mig lidt besynderligt at stille Politidirecteuren, naar han i Egenkab af Embedsmand eller Dvirighed har henviist en offentlig Politisag til Retten, lavere end den private Klager. Efter Udcastet kan en privat Klager paastaae, at Sagen ikke maa hæves af Dom-